

Ἡ δεσποινὶς ἐταράχθη ὀφθαλμοφανῶς, ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης κύψας ἐξῆλθεν, ὁ δὲ δικαστὴς συνεφρωδῶθη.

— Ἄ! Ἄ! ἀνέκραξεν.

— Διατὶ ἐκτίθεσθε οὕτως εἰς τὸν κίνδυνον; ἐψιθύρισεν ἡ δεσποινὶς τῷ νεανίᾳ.

— Συγγνώμην. . . δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν μου νὰ ἀκούσω αὐθις τὸν τόνον τῆς φωνῆς σας!

— Μοὶ κάμνεις τὴν χάριν νὰ με συστήσης πρὸς αὐτόν; παρεκάλεισεν ὁ γέρον ἐραστής.

Ὁ κύριος δικαστὴς Χοῦμπελ, εἶπεν ἡ δεσποινίς.

Καὶ ἐγὼ μετὰ τίνος ἔχω τὴν τιμὴν. . .

Ὁ Μέρτσιος ἠτοιμάζετο νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του· ἀλλ' ἡ ροστατίς του ἐπρόλαβεν αὐτόν.

— Ὁ κύριος μοὶ ἐσυστήθη ἀπὸ τὴν βικρόνην Βαλθέργ, εἶπεν αὐτῇ ἔρχεται δέ. . . χάριν τῶν Ἀπομνημονευμάτων μου.

Ὁ Μέρτσιος ἐπωφελέθη τῆς συγχύσεως, ἥτις ἐπῆλθε τῇ δεσποινίδι, ἐνεκα τοῦ ἀναγκαίου ψεύδους, τὸ ὁποῖον ἐξεστόμισεν, ὅπως προχωρήσῃ εὐθὺ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐλευσεώς του· ἀλλὰ πρὶν ἢ δυνήθῃ νὰ ὁμιλήσῃ τὸν ἐπρόλαβεν αὐθις ἡ δεσποινίς.

— Πρόκειται πρὸ πάντων περὶ μιᾶς ἀπαιτήσεως, εἶπε.

— Δι' ἐν χωρίοντι βιβλίου, προσέθηκεν ὁ νεανίας.

— Τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Βαλθέργ ἐπιθυμεῖ νὰ διορθώσῃ.

— Ἄ! Ἄ! ἔκαμιν ὁ Χοῦμπελ. . . Ἀλλὰ. . . εἶπετε, ὅτι δὲν θὰ δημοσιεύσητε τὸν δεῦτερον τόμον ἐν ζῳῇ. . .

— Σὺ αὐτὸς συνέτεινες εἰς τὸ νὰ μεταβάλῃς ἀπόφασιν, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινίς. . . Νομίζεις ὅτι εἶχα ὀρεξίν ν' ἀπωλέσω τὴν δίκην;

Ὁ δικαστὴς ἐποίησε μορφασμὸν, ἐμφαίνοντα δυσπιστίαν καὶ παρετήρησεν ἀμοτέρους διὰ βλέμματος ὑπόπτου. Ἐνόει καλλίστα, ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν λεχθέντων ἦτο ἀληθές.

— Ὑποπτεύεται, ἐψιθύρισε κρυφίως τῇ δεσποινίδι ὁ νεανίας· ἐξαγαγετὲ τὸ χειρόγραφον ὅπως πιστεύσῃ, ἴσως δὲ καὶ ἀπομακρυνθῇ. . . μ' ὅλην του τὴν αἰσθηματικότητα.

Ἡ συγγραφεὺς ἠνέφωξεν ἐρμάριον τι τοῦ γραφείου της καὶ ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν τὸ χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον ὁ Μέρτσιος παρετήρει με βλέμματα πυριφλεγῆ.

Τοῦτο ἔπεισεν ἐντελῶς τὸν δικαστὴν, ὅστις χαιρετίσας ἀπέσύρθη.

Ἦδη ἐφθασεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ Μέρτσιος ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐφοδὸν του.

Ἡ δεσποινίς ὑπέδειξεν αὐτῷ τὸ δυσχερές τῆς θέσεώς της.

— Εἰς ποίαν θέσιν με ἐφέρατε, εἶπεν, ὥστε νὰ ἐπινοήσω τοιαύτην πρόφασιν, ὅπως σὰς λυτρώσω ἀπὸ τοῦ ἐπαπειλοῦντος σας κινδύνου.

— Ὁ κίνδυνος οὗτος δὲν ὑφίσταται, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας μετὰ ἐντελῶς προσπεποιημένου πάθους.

Ἡ κυρία παρετήρησεν αὐτὸν ἐκπληκτος.

— Ἦτο μόνον πρόφασιν, ὅπως φθάσω πλησίον σας!

— Κύριε!

— Καὶ μόνος ὁ ἔρως! . .

— Σιωπήσατε, κύριε· σὰς τὸ διατάσσω!

Ἀλλ' ὁ Μέρτσιος προῦχώρει ὁλονέν.

— Ἡ πρώτη μου ἐξομολόγησις σὰς προσέβαλε· ἐξηκολούθησε ἐσκεπτόμην νὰ σιωπήσω· ἀλλ' ἡ θέα τῶν ἀπομνημονευμάτων σας, μοὶ ἀφῆρεςαν αὐθις πάντα δισταγμὸν καὶ ἀμφιβολίαν.

— Τί δισταγμὸν; τί ἀμφιβολίαν;

— Ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχῃ τις ἀγαπήσει, μετὰ καρδίας τόσον ποιητικῆς, ὅσα ἡ ἰδική σας. Μάλιστα, κυρία μου, τὸ μυστικὸν προδίδεται ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ νέον σας σύγγραμμα, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν δὲν θέλετε νὰ δημοσιεύσητε τὸν δεῦτερον τόμον.

Ἡ κυρία ἐποίησε κίνημα ἀρνητικόν.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου! εἶπεν ὁ Μέρτσιος μεθ' ὀρμῆς, εὐθέως πάντοτε βαίνων πρὸς τὸν σκοπὸν του· ἤμπορῶ νὰ στοιχηματίσω μέγιστον ποσόν, ὅτι θέλω εὐρεῖ ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ ὅτι μετὰ βεβαιότητος ὑποπτεύομαι καὶ, ὅτι ἐνεκα τούτου δὲν ἐπιτρέπετε νὰ τὸ παρατηρήσω.

— Καὶ διατὶ ταχα ὄχι; ἀπεκρίθη ἡ δεσποινίς. . . ἀλλὰ βραδύτερον.

Ὁ Μέρτσιος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ χειρόγραφον.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΧΑΣΑΠΗΣ

Γιὰ σένα, φῶς μου, τάφερα γιὰ σένα τὰ παιχνίδια,
Ἔβγα στὸ παραθύρι σου δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ,
Νὰ ᾄδῃς τὰ μαῦρα ἄστια σου, τὰ σπαθωτά σου φρύδια,
Ἔβγα μὴν ἦσαι ἄπονη· τὸ ξέρεις, σ' ἀγαπῶ.

Τί σπλάχνα σοῦ δῶσ' ὁ Θεός; Γιὰ μιὰ σταλίτσα ὕπνο
Μ' ἀρίνεις καὶ παιδεύομαι ἴσως ἂν ψάρι στὴ φωτιά·
Ἐγὼ γιὰ σένα ἄφησα, γένετι, χαρὰ καὶ δαίμνο·
Ἔβγα τ' ἀγιάζι μ' ἔφαγε, ρίψε μου μιὰ ματιά!

Ἄν εἶχα στὸ κεφάλι μου βασιλικὰ κορῶνα
Σὰν πέτρα θὰ τὴν ἔσερνα στὸ τσάμι τὸ κουφό·
Ἐύπνα δυὸ λόγια νὰ μοῦ πῆς γρυλόφωνη τρυγόνια,
Ἐύπνα κι' ἂν θέλεις δῶσε μου φαρμάκι· τὸ ρουφῶ.

Σοῦπε κανένας τίποτε ποτὲ κακὸ γιὰ μένα;
Σοῦ ἔκαμαν παράπονα, φῶς μου, στὸ μαχαλᾶ;
Τὸ ξέρεις, δὲν ἀψήφισα ποτὲ ἐγὼ κανένα,
Ἐχθροὺς ἂν ἔχῃς πὲς μου το, κάμνω μ' αὐτοὺς καλὰ.

Ἄν ἔχῃς γειτονόπουλα ποῦ εἶν' ὁ πειρασμός σου,
Μὲ μιὰ ματιά σου δεῖξέ μου ποῦ εἶνε νὰ τὰ δῶ,
Νὰ σοῦ τὰ κάμω σὰ σκυλιὰ νὰ σπαρταροῦν ἐμπρός σου,
Καὶ νὰ τὰ πιάνουν σύγκρυα ἐδῶ ἴσως τραγουδῶ.

Γιὰ χάρι σου, μὰ τὸ θεὸ, ὅσους μοῦ 'πῆς σκοτόνω,
Γιοφύρι ἀπὸ κόκκαλα σου κάμνω νὰ περνᾷς,
Κι' αὐτὸν τὸν Χάρο δὴ τὸν 'δῶ, κι' αὐτὸν τὸν μαχαίρωνω,
Νὰ βγαίνης, φῶς μου, ἄρθρα, παντοῦ νὰ σεργιανᾷς.

Κι' ἂν τύχη τὸ φουστάνι σου κανέναν νὰ πατήσῃ,
Νὰ 'γγίξῃ τὴν πλεξοῦδά σου ἀπὸ παλληκαριά,
Νὰ μὴν τὸν εἶχεν ἄμποτες μάννα καμμιὰ γεννήσῃ,
Τοῦ κόβω τὰ παγίδια του, τὰ ρίχτω στὰ θεριά.

"Ο, τι μοῦ 'πῆς ὀρκίζομαι εὐθὺς πῶς θὰ τὸ κάνω,
Πῶς δὲν θὰ 'πῶ «ἀδύνατον» αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖς·
Καὶ δὴν μοῦ 'πῆς: ἀπόθανε! ἀμέσως θ' ἀποθάνω
Κι' ἂς ἀνοιχθῇ τὸ μνημά μου ἐκεῖ ποῦ θὰ πατήσῃ.

Νὰ σ' ἀρνηθῶ, τὰ χεῖλη σου μόνον νὰ μὴ προστάξουν·
Αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται, ὁ κόσμος κι' ἂν χαθῇ,
Κάλλια νὰ 'δῶ στὴν πόρτα σου σὰ θῶδι νὰ μὲ σφάζουν
Τὸ αἷμά μου στὸ σπῆτι σου ποτάμι νὰ χυθῇ.

"Αν ὅμως καὶ δὲν μ' ἀγαπᾷς καὶ θέλεις ν' ἀποθάνω.
'Απόψε εἰς τὴν πόρτα σου μπῆξε καρφιά γερά,
Νὰ χύσω τὰ τσιγέρια μου, νὰ τὰ κρεμάσ' ἐπάνω
Νὰ βγάλῃ μαῦρο ὄνομα τὸ σπῆτι σου, σκληρά!

Κι' ὅποιος περνᾷ, τρεμουλιαστὰ νὰ κάνῃ τὸ σταυρὸ του·
'Εσὺ νὰ ζῆς μὲ δάκρυα, μὲ πόνους, μὲ καῦμούς
Κι' ἂν πάρῃς ἄνδρα τὴν αὐγὴ σὰν θάσαι στὸ πλευρὸ του
Νὰ μὲ θωρῇς στὸν ὕπνο σου, νὰ χύνῃς στεναγμούς,
'Εν 'Αδριανουπόλει, 1886.

G. LAFFON

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου Κ. Φ. Σκόκου)

ΔΥΩ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Δηὼ πουλάκια, δηὼ ὠραῖα καὶ περίχαρτα πουλάκια,
Τρυφερὰ, ὡσὰν τὸ ρόδο, ἄσπρα σὰν τὸ γασσεμί,
'Ροδοκόκκινο τὸ ἓνα μὲ γλυκὰ-γλυκὰ ματάκια,
Συμπαθητικὸ τὸ ἄλλο καὶ ἀγγελικὸ κορμί.
Νᾶν' τὰ βλέπατε! Μὲ πόνο καὶ πολὺ συλλογισμένα
'Εφυγαν καὶ πᾶν' στὰ ξένα.

Τᾶθλεπα, ποῦ κλαδοῦσαν καὶ ἀπλώναν τὰ φτερά τους
Εἰς τὰ ὠμορφα λουλούδια, στὸν γαλάζιο οὐρανὸ,
Σὰν τρελλὰ, σὰν μεθυσμένα. ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ τους,
'Οταν πρόβαλλε ἡ αὐγοῦλα κάθε μέρα στὸ βουνό.
Δὲν ἐγνώριζαν μαράζι, μὰ μὲ μάτια δακρυσμένα
'Εφυγαν καὶ πᾶν' στὰ ξένα.

"Αχ, τὰ εἶδα καὶ τὴν ὥρα, τὴ στιγμή τὴν τελευταία,
Ποῦ ἀνοῖξαν τὰ φτερά τους γιὰ νὰ πᾶν' στὴν ξενιτειά·
Συγνογύριζαν ὀπίσω τὰ ματάκια τὰ ὠραῖα
Κι' ἀναστέναζαν μὲ πόνο καὶ τὰ δῶ ἀπὸ καρδιά.
Τί νὰ εἶχαν τὰ πουλάκια, ποῦ χλωμὰ καὶ πικραμένα
'Εφυγαν καὶ πᾶν' στὰ ξένα;

"Αργος, 30 Ἰουλίου 1886.

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ;

Ποῦ εἶνε; χίλια νὰ τῆς 'πῶ ἦλθα γλυκὰ τραγοῦδια
τοῦ μακρυνοῦ μας χωρισμοῦ... καὶ δὲν τὴν εἶδ' ἀκόμα·
ποῦ εἶνε, δια ρώτησα τοῦ κάμπου τὰ λουλούδια,
μὰ βρῆκα μόνο μυρωδιὰ σιὸ δροσερὸ τους στόμα.

Ποῦ εἶνε, εἶπα στὴν αὐγὴ ποῦ στάζει στὸ χορτάρι,
σὰν ἀπ' ἀγάπη τὴ δροσὰ—δὲν εἶπε λόγῳ ἓνα·
ποῦ εἶνε, χθὲς ἐρώτησα τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι,
δὲ μίλησε τὰ μάτια μου σὰν εἶδε δακρυσμένα.

"Α, χρόνος δὲν ἐπέρασε, πεῦ αὐτὸ τὸ ἴδιο χῶμα
εἶχε φωνή, σὰν ρώταγα γιὰ κείνη—καὶ μίλουσε...
βρύσες, λουλούδια καὶ γκρεμοὶ γιὰ μένα εἶχαν στόμα,
καὶ ἡ ζωὴ μου σὲ χαραῖς κ' ὀνειράτα περνοῦσε.

Μὰ τώρα σὰν ἀλλάξαμε κι' αὐτὰ μοῦ εἶναι ξένα,
πούχαν φωλιά, κρυφὴ φωλιά χτισμένη στὴ καρδιά μου·
κυτάζω μάτια γελαστὰ μὲ μάτια πονεμένα·
—δὲν εἶδα δάκρυ νὰ χυθῇ γιὰ τόσα δάκρυά μου.

Μὲν' τὸ λιθάρι ποῦ πατῶ στὸ χῶμα κάτω τρίζει
σὰν νὰ μοῦ λέῃ, πῶς αὐτὸ τὸν πόνο μου γνωρίζει,
κ' ἦῤα λιθάρια πεῖο πολλὰ νὰ τρίζουν, νὰ πονοῦνε.
ἀπὸ καρδιαῖς, ὅπου συχνὰ μᾶς λέν πῶς ἀγαποῦνε!..

"Ολα σθυσμένα καὶ νεκρά, κ' ἡ γῆ αὐτὴ ἀκόμα,
ὅπου μὲ ἄρεσε νὰ ζῶ, ποῦ ἀγάπησα γιὰ κείνη,
ὡσὰν τῆς πρώτης μου χαρᾶς ἐξαπλώνει μπρὸς μου πτώμα,
καὶ τρέμω, τρέμω καὶ πατῶ κ' ἡ ὄψι του μὲ σῶνει.

"Οπου κ' ἂν στρέψω μιὰ χαρὰ ὁ νοῦς μου ζωγραφίζει,
χαρὰ ποῦ πάλι σῶνοντας τὰ μάτια μου σκοτίζει·
καὶ τρέχω ἔτσι σὰν τυφλὸς στὰ πρώτα βήματά μου,
ἐσχώνοντας, πῶς ὁ δύστυχος πατῶ μὲ στὴν καρδιά μου!..

"Ολα σθυσμένα καὶ νεκρά, καὶ στὴ ψυχὴ μου μόνος
μὲς 'ς τῆς φωτιᾶς του ἄσθυστος ζῇ ὁ δικός μου πόνος.
Ποῦ εἶνε; "Ολα μένουνε τὰ χεῖλη σφαλισμένα·
καὶ τῆς καρδιάς μου μονιχὰ ἀνοίγουν ματωμένα.

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ

ΤΩ ΑΝΔΡΙ

"Ω κλείσον τὸ μεμψίμοιρον καὶ ἄδικόν σου στόμα
καὶ στρέψον τῆς καρδίας σου τὸ ἀμβλυώτερον ὄμμα
πρὸς πᾶν ὠραῖόν κ' εὐγενὲς καὶ τότε θέλεις ἴδει
ἂν ὁ ἀνὴρ ἡ ἡ γυνὴ τὸ αἶσθημα προδίδῃ.
Στρέψον καὶ ἴδε τὴν Σαπφώ, τὴν λύραν τῆς τοῦ κύμα...
Κι' εἰπέ μοι ἂν δὲν ἔπεσε τοῦ ἔρωτός σου θύμα.
Σιῶπῃσον· ἀπηύδῃσα νὰ σὲ ἀκούω πλέον
ὡς γέρων νὰ μεμψιμοιρῇς, καὶ ὡς ἡ Φώκη κλαίων
τὴν δῆθεν προδοσίαν σου, νὰ μᾶς κατασπαράσσης
Καὶ ὡσεὶ ἄνθος μαρανθὲν νὰ μᾶς ἀποτινάσσης.
"Ω! τῆς φιλαρεσκείας σου καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ σου,
τοῦ ἀλοκότου πάθους σου καὶ τοῦ συλλογισμοῦ σου!
'Ο ἔρωας ἐκ τῆς γυναικὸς καὶ μόνον ἐγεννήθη,
καὶ εἰς τὰθρά τῆς πάντῃς θὰ ἐμφωλῇ στήθη.
'Εγραφον ἀπὸ τοῦ "Αλσους τῆς Παραδείσου.

ΑΓΛΑΪΑ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ...

Καὶ ὅμως δὲν μὲ ἀγαπᾷ... Ἐνῶ πρὸ τόσο χρόνου
'Εκθύμως τὴν ἠγάπησα ὡς πολικὸν ἀστέρα
ὡς βάλσαμον τρισάγιον τοῦ ψυχικοῦ μου πόνου·
ὦ! εἶναι ἡ ψυχρότης τῆς θαλάττης ὑπερτέρα
'Απὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος.